

гр.Перник, 18 февруари, 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на четвърти февруари през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря И.И., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 1387/2013 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Ц.И.П. *** е подала жалба срещу заповед № ЧР-668/12.XI.2013 г. на вр. и. д. Областен управител на област Перник, с която на основание чл. 108 от ЗДСл във връзка с чл. 107а от с.з. е прекратено служебното ѝ правоотношение с администрацията на Областен управител на област Перник като „главен секретар“, с ранг „Пети – старши“, считано от 13 ноември 2013 г. В жалбата се поддържа становище, че органа по прекратяване на служебното правоотношение не притежава компетентност за издаване на такава заповед. Развиват се, във връзка с това фактическо оспорване, доводи за нищожност на процесната заповед и се иска прогласяването на нищожността, с последиците от това, включително присъждане на деловодни разноски.

Областен управител на област Перник, като ответник по жалбата, чрез процесуален представител оспорва основателността ѝ. Развиват се възражения, че заповедта е издадена от орган с делегирана материално правна компетентност, действал по заместване. По същество изразява становище, че жалбата следва да се отхвърли и да се присъдят направените деловодни разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срока за оспорване на индивидуален административен акт от лице, участвало в административното правоотношение по повод издаване на спорната заповед. Спорен е въпроса за наличие на непосредствен интерес от оспорване на акт, към чиито правни и финансови последици, оспорващия не се е противопоставил.

По същество – жалбата е неоснователна.

Не се оспорват факти по процедурата за прекратяване на служебно правоотношение по реда на чл. 107а от ЗДСл. Спазени са условията за такава процедура – отправено предложение от органа по назначаване (областния управител, като институция) от 11 ноември 2013 г.; отговор до областен управител от оспорващата от същата дата. Основанието на чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл. предвижда, че органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна брутна заплата. Правилото на чл. 107а, ал. 2 регламентира, че

ако държавният служител приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Оспорената заповед е в писмена форма, съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, посочени са придобития от служителя на държавна служба ранг, както и подлежащите на изплащане обезщетения. За разлика от общия текст на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, изискващ излагане и на фактическите основания за издаване на административния акт, чл. 108 от ЗДСл изисква посочване само на правните. Мотивирането от фактическа страна не е изведено от специалния закон като абсолютно необходимо условие за законосъобразността на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не е необходимо излагането на други мотиви. Следователно до прекратяване на служебното правоотношение на това основание се достига, след като страните уговорят дължимото обезщетение - безспорно максималния шесткратен размер на уговореното брутно възнаграждение. Ако заповедта се прогласи за нищожна, определеното обезщетение следва да се възстанови, което е едностранна последица за оспорващия. Съгласието относно размера на обезщетението следва да е валидно изразено, т. е. да се съдържа в писменото предложение на органа по назначаването и в писменото съгласие на държавния служител. В тази връзка никой не спори, което налага убеждението, че страните са ползвали тази опростена и възмездена процедура да прекратят създадено служебно правоотношение.

Спорният въпрос е дали органа, издал оспорваната заповед е лишен от материално правна компетентност, предвид факта, че не е титулярен областен управител, а временно изпълняващ тази длъжност. В този смисъл е и представената по административната преписка заповед № РД-85 от 11 ноември 2013 г., с изрично овластяване на изпълняващия длъжността да замества областен управител при условията на чл. 30, ал. 2 от ЗА.

Не се спори, че за областния управител е издадена заповед № К-149 от 8 ноември 2013 г. на „за главен секретар на МС“, с която той е командирован за 4 дни, считано от 11 ноември 2013 г. в чужбина.

Упражняване на чужда компетентност е възможно при делегиране на правомощия при изрично нормативно овластяване, **или при заместване**, при което по силата на служебното си положение заместникът действа вместо замествания. "Заместването" се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган. За да е недопустимо заместване, следва нормативно да е налице изричен текст, който да го забранява. При делегиране на права, в какъвто смисъл е представената от оспорващата съдебна практика - неангажираща съда, се касае за прехвърляне на част от правомощията, принадлежащи на титуляра. При заместването на

определения по закон орган (заместникът) се прехвърля пълния, определен от закона обем на правомощия на титуляра, в негово отсъствие.

Заместването е хипотеза, при която служител, основавайки се пряко на своето служебно положение, действа вместо замествания. Самото заместване възниква при отсъствие на титуляра, имащ правото и правомощие по закон да овласти лице с обособено място в йерархията на структурата да изпълнява функции, които по закон са присъщи на замествания. Или това е правна възможност за по-долустоящ орган, изрично определен от закона, да изпълнява временно цялата компетентност, която има по-горестоящият нему орган, в негово отсъствие, като правата на замествания възникват от юридическия факт на назначаването му като заместник. Ето защо по-долустоящият орган при заместването е винаги определен "ex lege", поради което не се касае за прехвърляне на компетентност чрез института на делегиране на права. Изрично в заповед № РД-85 от 11.XI.2013 г., правомощията на зам. областния са определени и наложени поради "отсъствие" на замествания административен орган. Неоснователни са доводите в жалбата за некомпетентност на органа, издал административния акт. Неоснователно е и възражението, че на зам. областен управител са делегирани права. Това би имало приложимост, ако зам. областен издаде заповед с подобно съдържание, когато органа по назначението не е възпрепятстван да изпълнява задълженията си. Оспорваният административен акт е постановен от заместник областния управител, на който титулярът е възложил с писмена заповед да изпълнява правомощията му по време на неговото отсъствие, като върши това от името на замествания орган. Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от Закона за администрацията изрично предвижда, че при отсъствие на областния управител той се замества от определен от него с писмена заповед заместник областен управител. Ето защо, при хипотезата на заместване, каквато е в случая, органът, издал заповедта е действал в кръга на предоставената му компетентност, поради което обжалваният административен акт е валиден и няма основания за обявяването му за недействителен. /решение № 9033 от 4.11.2004 г. на ВАС по адм. д. № 10181/2003 г., V о., докладчик съдията Юлия Ковачева/. Когато титулярът е възпрепятстван да изпълнява своите функции (поради отпуск, **командировка**, заболяване или друга такава обективна причина), функциите му, като съвкупност от определени задължения и правомощия, се изпълняват от определен от него заместник и това не е делегиране на права, по смисъла на оспорването на жалбоподателя по същество, а заместване - встъпване в изпълнение на всички функции на титуляра, при което правата на заместващия произтичат пряко от служебното му положение на заместник, който действа вместо замествания. Липсва ограничение на дейностите, в които може да бъде осъществено това заместване, поради което то е цялостно, включително и по отношение на правомощията по 108 от ЗДСл. Обжалваната заповед е издадена именно при такова изпълнение на функциите на областния управител от страна на зам.-областния управител, поради което при наличието на изрично нормативно овластяване за това и нарочен писмен акт на титуляра, той е имал правомощия да издаде обжалвания индивидуален административен акт. Поради това заповедта не е нищожна, тъй като е издадена от административния орган в кръга на неговата материална компетентност, за което е изрично овластен, в съответствие със законово предвидена възможност за това.

На основание изложеното, съдът не намира правни основания да се солидаризира със становището на жалбоподателя, и се налага да отхвърли жалбата.

В тежест на жалбоподателя се поставят разноските, направени от административния орган в размер на 480 лева. В тежест на жалбоподателя се поставя и дължимата проста държавна такса в размер на 10 лева, дължими по сметка на Административен съд Перник. Неоснователно в списъка на разноски, представен от пълномощника на жалбоподателя е посочено, че са направени в тази връзка разходи от 50 лева, т.е. може да е основателно, но от тях и 10 лева не са внесени по сметка на съда. Към жалбата не е приложена вносна бележка за внесена д.т., а с оглед изхода на спора, таксата се понася от страната, чиято жалба е отхвърлена.

По тези съображения, Административен съд Перник

Р Е Ш Е Н И Е

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц.И.П.,*** против заповед № ЧР-668 от 12 ноември 2013 г. на вр. и. д. областен управител на област Перник.

ОСЪЖДА Ц.И.П.,*** да заплати на областен управител, област Перник сумата 480 (четиристотин и осемдесет) лева деловодни разноски.

ОСЪЖДА Ц.И.П.,*** да заплати по сметка на Административен съд Перник сумата 10 (десет) лева, дължима държавна такса.

Решението може да се обжалва пред ВАС с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия:/п/